

HET TROPISCH ZWEMBAD EN DE KANTOORTUIN

In 1980 opende Sporthuis Centrum een nieuw park: De Eemhof. Het eerste park met een subtropische zwemparadijs. Een nieuw concept met een te warm zwembad, plastic planten, te weinig glijbanen, welig tierende voetschimmels, gillende kinderen en overspannen ouders. Kortom verre van subtropisch. En al helemaal geen paradijs. Maar, dat maakt niet uit, we noemen deze zwembaden-uit-de-hel nog steeds zwemparadijzen.

In 1950 bedacht men in Duitsland de kantoortuin. Een ruimte voor veel kantoormensen. Bureau's. Plantjes. Misschien zelfs een vogeltje. Toevallige ontmoetingen. Kruisbestuivingen. Samenwerken. En dat alles in een ontspannen sfeer.

Klinkt goed. Maar hoe vind je iemand in zo'n kantoortuin? Bij Fontys experimenteren we momenteel met inchecken op de werkplek. Dan zie je op een monitor waar iemand is. Dat lijkt een oplossing, maar stel nu eens dat je meestal genegeerd wordt. Vroeger was dat de schuld van de kantoortuin. Straks niet meer. Straks weet je zeker dat niemand in je geïnteresseerd is.

En kantoortuinen hebben meer problemen. De productiviteit neemt af. Je wordt ziek van andermans vieze toetsenborden. Gek van het lawaai, zeker als iedereen tegen zijn Siri praat. Het stinkt er soms. Er is geen privacy. En dus doet iedereen snel zijn airpods in. Daar gaat de samenwerking. En toch noemen we deze kantoorruimtes-uit-de-hel nog steeds vrolijk kantoortuinen.

Ik stel voor dat we vanaf nu dingen gewoon bij de naam noemen. Geen zwemparadijs maar voetschimmelparadijs. Geen kantoortuin maar kippenhok. Een stuk duidelijker en volgens mij maakt het niets uit. Neem nu de rommelmarkt.

Eerlijke naam en toch altijd druk!